

Arrest

nr. 203 247 van 27 april 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Quellinstraat 37/12
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS *loco* advocaat N. AHMADZADAH en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op X 1992.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 23 oktober 2016 en dient op 7 november 2016 een asielaanvraag in.

Op 31 augustus 2017 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 29 september 2017 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse identiteit te bezitten. U bent afkomstig van het dorp Chahr Deh Lech in het district Ghorband in de provincie Parwan. U bent Tadzjiek en hangt het soennitische geloof aan. U ging tien jaar lang naar school in uw dorp Lech. Van 2007 tot 2012 studeerde u aan de ‘Agriculture and Veterinary School’ in Charikar. U verbleef er in een hostel die gefinancierd werd door de staat. Nadat u in 2012 afstudeerde, keerde u terug naar uw dorp Lech en ging u op zoek naar een job in de provincie Parwan. Omdat u er niet in slaagde een job te vinden, deed u aan landbouw in uw eigen tuinen.

U geeft aan dat de lokale talibanleider S.M. [...] zijn zoon en vriend verloor bij een aanval in 2012 en vervolgens op zoek ging naar extra mannen om zijn groep te vervoegen. S.M. [...] vroeg u en uw vader ook hem te allen tijde te informeren over de aanwezigheid van de arbaki. Op een dag zag S.M. [...] arbaki in de woestijn nabij jullie dorp. Uw vader werd vervolgens geslagen door S.M. [...] omdat hij hem niet had ingelicht hierover. Enkele dagen later vroegen ze ook naar u. Na dit voorval begon u zich voor S.M. [...] en zijn mannen te verstoppen. Als S.M. [...] of zijn mannen langs uw huis gingen, zorgde u ervoor dat ze u niet konden opmerken. U ging ook af en toe naar het huis van uw zus en schoonbroer. Op een dag zond S.M. [...] een persoon naar uw schoonbroer op zoek naar u. Vervolgens kwamen de mannen van S.M. [...] nog driemaal naar uw huis om te eisen dat u zich bij hen zou aansluiten. Als ze langskwamen, verstopte u zich steeds in een grot nabij de berg en de muur van jullie huis. De derde maal kwamen ze op 7 februari 2016 in de nacht. Via een andere grot die uitgaaf op een weg aan de achterzijde van het huis vluchtte u naar het huis van uw zus. Uw vader belde u op en vertelde u dat de taliban alle kamers doorzocht hadden. Uw vader zei u dat u direct moest vertrekken. U leende 6000 Afghani van uw schoonbroer en verliet het huis. Van de bazaar reisde u naar Kabul en vervolgens naar Nimroz en Iran.

De taliban kwamen in het totaal drie maal langs. Uw vader vroeg u de regio te verlaten. U reisde naar het huis van uw zus en verliet de dag daarop de regio.

U heeft Afghanistan verlaten op 8 februari 2016. U bent België binnengekomen op 23 oktober 2016 en vroeg er op 7 november 2016 asiel aan.

Na uw vertrek heeft u via uw vader vernomen dat de taliban ook dreigbrieven had gestuurd. De taliban zijn ook na uw vertrek nog verschillende malen bij uw ouders en schoonbroer langsgelkomen om u te zoeken. De taliban zouden uw vader ook afpersen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw taskara, de kopie van de taskara van uw vader, uw schoolcertificaat en een verzendingsbewijs.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot de problemen die aan de basis van uw vlucht uit Afghanistan zouden hebben gelegen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen omtrent de bezoeken van de taliban aan uw huis met als doel u te vinden niet overtuigen. U geeft aan dat de talibangroep van S.M. [...] driemaal naar uw huis kwamen en uw huis grondig doorzochten op zoek naar u (CGVS, p. 14 en p. 16). U verklaart dat u steeds thuis was tijdens die drie grondige huiszoekingen. Tijdens het eerste bezoek verstopte u zich in de stal, tijdens het tweede bezoek verschool u zich in de grot en tijdens het derde bezoek was u aan het slapen en vluchtte u weg toen uw vader u dit opdroeg (CGVS, p. 16). Gevraagd of de taliban bij deze huiszoekingen uw huis betraden en kamer per kamer doorzochten, antwoordt u instemmend (CGVS, p. 16). Vervolgens gevraagd hoe u dan tijdens zo'n huiszoeking onder de radar bleef, hoe u bijvoorbeeld niet gevonden werd in de stal bij het eerste bezoek, stelt u dat ze de

stal doorzochten maar dat u naar de grot vluchtte en dat de taliban de grot niet doorzocht (CGVS, p. 16). Gevraagd hoe u zich tijdens de huiszoeking van de stal naar de grot kon begeven, vertelt u dat de andere deur van de stal uitgaat op de grot (CGVS, p. 16). Gevraagd of de stal dan twee deuren heeft, en de ene deur dan gewoonweg ongeopend bleef door de zoekende talibanleden, stelt u dat u het niet weet. U zegt vervolgens dat ze de deur misschien openden maar u niet vonden (CGVS, p. 17). Erop gewezen dat het merkwaardig zou zijn dat als de taliban deze deur vonden, ze openden en een grot zouden vinden, hun zoektocht niet zouden verder zetten in deze grot, stelt u dat u zich daar verstopte (CGVS, p. 17). Het is weinig aannemelijk dat de taliban uw huis werkelijk van top tot teen doorzochten op zoek naar u, tot in de stal zochten, maar daar een tweede deur ongeopend of een grot die uitgaat op uw huis/tuin ondoorzocht lieten.

Verder dient te worden gewezen op een aantal tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en uw verklaringen tijdens het gehoor op het CGVS. Zo laat u de dreigbrieven van de taliban, waarover u sprak op de DVZ (vragenlijst DVZ, vraag 3.5) volledig onvermeld tijdens uw gehoor op het CGVS. Hiermee geconfronteerd, negeert u het feit dat u de brieven eerder niet vermeldde en begint u te vertellen dat Z(...), de zoon van uw buurman, een brief naar uw vader bracht (CGVS, p. 18). Nogmaals gevraagd te verklaren hoe het komt dat u deze brieven niet eerder vermeldde tijdens uw gehoor, werpt u op dat er niet naar gevraagd werd. Nochtans werd u duidelijk gevraagd om alle redenen voor uw vlucht uit Afghanistan in detail uiteen te zetten. Dat u het nalaat de dreigbrieven te vermelden is dan ook opmerkelijk.

U gaf tevens aan op de DVZ dat het laatste bezoek van de taliban aan uw huis tien dagen voor uw vertrek uit de regio was (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Op het CGVS verklaarde u dan weer dat het derde en laatste bezoek van de taliban de avond van uw vlucht was (CGVS, p. 14). Als verklaring geeft u aan dat de taliban tien dagen voor uw vertrek kwamen, de avond voor uw vertrek en tenslotte de dag waarop u vertrok (CGVS, p. 18). Uw verklaringen hieromtrent zijn dan ook volledig verschillend van uw verklaringen op de DVZ, waar u aangaf dat de taliban een viertal maanden voor uw vertrek langskwam bij u thuis. U geeft vervolgens aan dat ze in het totaal drie maal kwamen, en dat het laatste bezoek tien dagen voor uw vertrek was (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). Het simpelweg vasthouden aan één van de versies van uw verklaringen volstaat echter niet om de aangehaalde tegenstrijdigheid uit te klaren. Zo wordt de geloofwaardigheid van uw beweringen aangetast.

U verklaart voorts dat S.M. [...] in alle huizen in het dorp ging eisen dat de oudste zoon zich aansloot bij hem. Gevraagd of er jongeren waren die zich vrijwillig aansloten, noemt u een zekere S.[...]. Verder zouden er enkel jongeren gedwongen zijn meegenomen door S.M. [...] en zijn mensen (CGVS, p. 16). Gevraagd wie gedwongen werd gerekruteerd door S.M. [...] geeft u aanvankelijk vaagweg aan dat het mensen uit het dorp waren. Aangespoord concrete voorbeelden te geven, noemt u drie namen, namelijk Munir, Omid en Jabbar (CGVS, p. 16). Gevraagd wat er met die drie jongeren gebeurd is, herhaalt u slechts dat ze met dwang werden meegenomen. Wat er verder met hen gebeurde weet u niet (CGVS, p. 16). Gevraagd of u dan niets over hen vernomen heeft, geeft u aan van niet (CGVS, p. 16). Dat u simpelweg aangeeft dat er drie jongeren gedwongen werden gerekruteerd door de lokale talibangroep, maar helemaal geen informatie heeft over hoe het hen vergaan is, kan niet overtuigen.

Bovendien dient er te worden opgemerkt dat de rekruterings technieken van de taliban zoals door u voorgesteld zeer onwaarschijnlijk overkomen. U verklaart dat S.M. [...], nadat hij zijn zoon en zijn vriend verloor in 2012, op zoek ging naar nieuwe rekruteren voor zijn talibangroep (CGVS, p. 15). Gevraagd hoe hij jongeren rekruteerde, geeft u aan dat hij langsging bij de verschillende huizen in het dorp en ouders vroeg hun jonge zonen af te staan. Ook zou hij zijn bodyguards en mensen sturen om jongeren onder dwang mee te nemen (CGVS, p. 15). Gevraagd of S.M. [...] jongeren trachten te overtuigen hem te vervoegen door bijvoorbeeld zaken te beloven, geeft u aan van niet. Hij zei enkel aan de ouders dat hun zonen verplicht waren tegen de regering te vechten (CGVS, p. 16). Expliciet gevraagd of er enige vorm van betaling beloofd werd, zegt u van niet (CGVS, p. 16). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier is toegevoegd, blijkt dat hoewel de taliban geen formele rekruteringsprocedures heeft, er toch kan worden gesteld dat de lokale cel de basis vormt van de rekrutering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyauteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, madrassa studentenkringen en gemeenschappelijke belangen. De drijfveren voor de rekrutering zijn hoofdzakelijk eergevoel en glamour, wraakgevoel, financiële noden en religieuze overtuiging. Hoewel er uitzonderingen zijn, kan toch als algemene regel worden gesteld dat taliban rekrutering door de lokale commandanten binnen hun eigen stam gebeurt. Gedwongen rekrutering door de taliban wordt door verschillende bronnen dan ook als uiterst exceptioneel voorgesteld. Sommigen stellen zelfs dat gedwongen rekrutering volledig

afwezig is. De argumenten die hiervoor aangehaald worden zijn het overschot aan vrijwillige strijders en het feit dat gedwongen rekrutering de bevolking van de taliban doet vervreemden. Aangezien de beschrijving die u in het kader van uw asielverzoek geeft over de wijze waarop de taliban zou hebben geprobeerd u in te lijven geen enkel kenmerk vertoont van de rekruteringsmethode van de taliban die blijkt uit de informatie kan er ernstig worden getwijfeld aan uw beweringen daaromtrent.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden problemen. Deze elementen vormen dus geen basis voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt zijn niet in staat bovenstaande bevindingen te wijzigen. Uw taskara alsook de kopie van de taskara van uw vader vormen slechts een bewijs van uw identiteit en nationaliteit, die verder niet in vraag wordt gesteld. Uw schoolcertificaat ondersteunt uw verklaringen met betrekking tot uw scholing in het district Charikar in Parwan. Het verzendingsbewijs toont aan dat u post ontvangen heeft die verzonden werd vanuit de stad Kabul in Afghanistan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat. Er is immers geen behoefte aan internationale bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Om te bepalen of de asielzoeker over een redelijk vestigingsalternatief beschikt in een ander deel van het land van nationaliteit, dient rekening te worden gehouden met de algemene omstandigheden in het land van herkomst en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.

Wat de algemene situatie in Afghanistan betreft dient opgemerkt te worden dat uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Zo bestaat er actueel in onder meer Kabul geen reëel risico voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Deze gebieden kunnen dan ook worden beschouwd als regio's in Afghanistan waar men zich kan vestigen om zich te onttrekken aan de onveiligheid waarvan sprake is in bepaalde regio's in het land.

Inzake de persoonlijke omstandigheden dient opgemerkt te worden dat een asielzoeker de verplichting heeft om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem of haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van u dat u zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van uw identiteit, leefwereld en asielrelaas. Het CGVS mag van u correcte en coherente verklaringen, en waar mogelijk documenten, verwachten met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, uw leeftijd, uw achtergrond, ook die van relevante familieleden, de landen en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken en de afgelegde reisroute. Er kan van u dan ook worden verwacht dat u het CGVS inzicht verschaft in uw werkelijke achtergrond, het werkelijk (familiaal) netwerk waarop u kan steunen en uw reële financiële draagkracht, zodat het CGVS kan beoordelen of u over een intern vestigingsalternatief kan beschikken. Een asielzoeker die geen zicht biedt op deze elementen, en het daardoor voor het CGVS onmogelijk maakt te beoordelen of hij in staat is om bij een terugkeer naar het land waarvan hij de nationaliteit bezit, buiten zijn regio van herkomst, in zijn levensonderhoud te voorzien, maakt niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 19), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw werkelijk netwerk in de Afghaanse hoofdstad. Er zijn immers goede redenen om aan te nemen dat u over een netwerk beschikt in de stad Kabul. Niet enkel werden de documenten die u voorlegt u toegestuurd per post uit de stad Kabul door uw schoonbroer N(...) K(...), ook staat op de facebookpagina van uw schoonbroer te lezen dat hij in Kabul verblijft. Hierop gewezen blijft u echter volhouden dat uw schoonbroer niet in Kabul woont. U slaagt er evenwel niet in te verklaren waarom het dan wel zo staat weergegeven op zijn facebookpagina (CGVS, p.18).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw verklaringen omtrent uw werkelijk netwerk in de Afghaanse hoofdstad. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging. Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend. Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 57/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 4.3, (c) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, van artikel 27 van “*het Koninklijk besluit van 11 maart 2003*”, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van “*de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, gelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur*”, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van verdediging, en van artikel 15 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming.

2.1.1. De verzoekende partij voert in haar middel onder meer aan dat de motivering van de bestreden beslissing zeer gebrekkig en niet afdoende is waar de commissaris-generaal over de verzoekende partij van oordeel is dat de verzoekende partij haar medewerkingsplicht schendt door geen geloofwaardige verklaringen af te leggen met betrekking tot het eventuele (familiale) netwerk waarover zij beschikt in Kaboel. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij dat zij geen vragen heeft gesteld omtrent de leefsituatie en activiteiten van haar schoonbroer N. K. en dat zij geen moeite heeft gedaan om de inhoud van diens Facebook-profiel uit te pluizen. Zij verwijst naar verschillende berichten die haar schoonbroer op zijn Facebook-pagina heeft gepost en waaruit nuttige informatie zou blijken met betrekking tot zijn verblijfplaats en leefsituatie. Zij wijst er tevens op dat zij tijdens haar gehoor een verklaring heeft gegeven voor het feit dat haar documenten door haar schoonbroer werden opgestuurd vanuit Kaboel. Zij merkt in dit verband nog het volgende op:

“Het staat vast dat de verwerende partij zeer onzorgvuldig is geweest. Indien zij meent dat verzoeker over een netwerk beschikt dient ze dit te bewijzen aan de hand van concrete bewijsstukken. Wanneer verzoeker tijdens het gehoor stelt dat zijn schoonbroer niet in Kabul woont, maar in zijn eigen regio, dan moet dit ernstig onderzocht worden en aan verzoeker moet de gelegenheid worden geboden om hieromtrent opmerkingen te maken.

De verwerende partij schendt het recht op verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel door de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief niet te onderzoeken.

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker in geen geval de bedoeling had om de verwerende partij te misleiden, wanneer hij verklaarde dat zijn schoonbroer niet in Kabul woont. Uit het gehoorverslag blijkt toch dat verzoeker zijn uiterst best heeft gedaan om duidelijkheid te scheppen over zijn persoonlijke gegevens, identiteit, woonplaatsen, studie en zijn persoonlijke situatie in zijn regio. Ook heeft verzoeker documenten neergelegd. Het staat buiten kijf dat de verwerende partij hem minstens de gunst van twijfel diende te gunnen.

Ten onrechte heeft de verwerende partij de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief niet onderzocht, hoewel verzoeker daartoe wel degelijk in aanmerking komt. Verzoekers profiel staat immers niet in discussie.”

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (zie hiervoor het wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom de verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.2.2. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en

voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU). Bijgevolg dienen de artikelen 48/6 en 48/7 in het licht van deze Unierechtelijke bepaling gelezen te worden.

Uit een samenlezing van de voormelde bepalingen volgt dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

De met het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van een verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze beoordeling verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De tweede fase betreft daarentegen de beoordeling in rechte van deze gegevens, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis. Hierbij moet overeenkomstig artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, naast de door verzoeker om internationale bescherming afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, onder meer rekening worden gehouden met alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Voorts dient er ook rekening te worden gehouden met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, waartoe factoren behoren zoals achtergrond, geslacht en leeftijd, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van betrokkene, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker om internationale bescherming bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“§ 4. Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten geen bevestiging indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan :

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3. Onderzoek van de aanvraag om internationale bescherming

Artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet luidt in zijn eerste paragraaf als volgt: “De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1 van het voormelde Vluchtelingenverdrag stelt dat een “vluchteling” de persoon is: “Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat: “De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, [...], terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en [...]”. Volgens de tweede paragraaf van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat ernstige schade uit:

“a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing weigert de verwerende partij omwille van verschillende redenen de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij.

Voor de toekenning van internationale bescherming is het essentieel dat de verzoekende partij haar identiteit, nationaliteit en herkomst uit de regio aannemelijk maakt.

In casu wordt door de verwerende partij aanvaard dat de verzoekende partij geboren en getogen is in het dorp Chahr Deh Lech in het district Ghorband in de provincie Parwan. De verwerende partij betwist ook niet dat de verzoekende partij, op de periode na dat zij in Charikar woonde voor haar studies, onafgebroken daar gewoond heeft tot aan haar vertrek.

De verwerende partij is echter van mening dat de verzoekende partij weigerde haar medewerking te verlenen bij het onderzoek van de redelijkheid van een eventueel intern vestigingsalternatief buiten haar regio van herkomst in Afghanistan. In de bestreden beslissing wordt dienaangaand als volgt gemotiveerd:

“Niettegenstaande u bij de aanvang van uw gehoor uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 19), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw werkelijk netwerk in de Afghaanse hoofdstad. Er zijn immers goede redenen om aan te nemen dat u over een netwerk beschikt in de stad Kabul. Niet enkel werden de documenten die u voorlegt u toegestuurd per post uit de stad Kabul door uw schoonbroer N(...) K(...), ook staat op de facebookpagina van uw schoonbroer te lezen dat hij in Kabul verblijft. Hierop gewezen blijft u echter volhouden dat uw schoonbroer niet in Kabul woont. U slaagt er evenwel niet in te verklaren waarom het dan wel zo staat weergegeven op zijn facebookpagina (CGVS, p.18).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over uw verklaringen omtrent uw werkelijk netwerk in de Afghaanse hoofdstad. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt laat u niet toe om op basis van uw verklaringen op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijk netwerk waarop u in Afghanistan kan steunen. Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het door u aangemeten socio-economisch profiel in Afghanistan, verhindert u het CGVS te beoordelen of u in staat is om bij een terugkeer naar Afghanistan, buiten uw regio van herkomst, in uw levensonderhoud te voorzien. Bijgevolg laat u niet toe de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief na te gaan en weigert u aldus de noodzakelijke medewerking te verlenen bij de beoordeling van uw mogelijkheden tot hervestiging.

Nochtans berust voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking op uw schouders.

Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen kan u de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend. Het CGVS benadrukt tot slot dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan het CGVS weliswaar niet van de opdracht uw vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Bovendien is er slechts sprake van een onderzoeksplicht in hoofde van het CGVS in zoverre u verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die een toekenning van een internationale beschermingsstatuut rechtvaardigen.”.

In dit verband wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet:

“§ 3.

Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst:

- a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of*
- b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2;*

en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.”

Wanneer geconcludeerd wordt dat het gebied veilig is en dit gebied voor de vreemdeling ook veilig te bereiken en toegankelijk is vanuit België, dient te worden bezien of in redelijkheid van hem kan worden verwacht dat hij zich daar ook vestigt. Hier komen algemene omstandigheden in dat deel van het land om de hoek kijken en worden persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming relevant.

Wat betreft deze persoonlijke omstandigheden, merkt de Raad op dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 19 april 2016, waarvan de referentie is opgenomen in de bronnenlijst van de COI Focus “Afghanistan. Security situation in Kabul City” van 6 juni 2017, aanwezig in het administratief dossier, blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In casu meent de verwerende partij dat ze niet kan nagaan of de verzoekende partij in Kaboel over een netwerk beschikt, nu de verzoekende partij ontkent dat haar schoonbroer in Kaboel woont, terwijl op het Facebook-profiel van haar schoonbroer Kaboel als woonplaats vermeld is, en dat de verzoekende partij documenten kreeg opgestuurd vanuit Kaboel. Deze argumenten zijn op zich niet zwaarwichtig genoeg om de verzoekende partij een gebrek aan medewerking te verwijten. Het betreft slechts een print-screen van een algemene vermelding op het Facebook-profiel van deze schoonbroer zonder dat de overige gegevens op het profiel, zoals onder meer degene waarnaar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst, onderzocht werden of dat er vragen werden gesteld naar de leef- en werkomstandigheden van de schoonbroer. Daarenboven brengt de verzoekende partij een foto van een oud paspoort van haar schoonbroer bij, waaruit blijkt dat hij in Parwan geboren is. Dit is al in strijd met het Facebook-profiel. Het administratief dossier bevat evenmin informatie waaruit kan worden afgeleid, dat het onredelijke is dat de schoonbroer van de verzoekende partij vanuit Parwan naar Kaboel gereden is om de documenten van de verzoekende partij op te sturen. Voorts toont de verwerende partij niet aan

waarom de informatie omtrent deze schoonbroer zo bepalend is voor de medewerkingsplicht in het kader van een intern vestigingsalternatief van de verzoekende partij, nu nergens uit de stukken van het dossier blijkt dat de verzoekende partij ooit bij haar schoonbroer gewoond heeft, van hem afhankelijk is of dat ze een intense familieband hebben, behalve het gegeven dat hij met een zus van de verzoekende partij getrouwd is.

Noch uit de stukken van het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat behalve het eventuele netwerk waarover de verzoekende partij desgevallend in Afghanistan beschikt andere persoonlijke omstandigheden die relevant zijn voor de beoordeling van de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief in deze beoordeling werden betrokken. Uit artikel 8 van de kwalificatierichtlijn, waarvan artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt, blijkt ook duidelijk dat de bewijslast van het intern vestigingsalternatief bij de verwerende partij ligt.

De elementen aanwezig in het administratief dossier en bijgebracht door de verzoekende partij laten de Raad niet toe deze persoonlijke omstandigheden in het kader van onderhavig beroep te beoordelen.

In acht genomen wat voorafgaat en mede in aanmerking genomen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder te onderzoeken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 29 september 2017 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig april tweeduizend achttien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS